

Notes d'un viatge a Londres

Stansted Airport, agost. Primera ensopegada: no entenc ni un mot. Les paraules angleses em rellisquen per l'orella. Primer encert: enraono en italià amb el venedor de tiquets. Hi compro tiquets per anar a Liverpool Station per 36 lliures. Veig la mirada de sospita de la cobradora del tren quan me'ls demana.

L'ordre metòdic d'aquesta societat s'expressa per l'entrada a la duana de l'aeroport: rengleres de turistes de classes populars —una dona molt grassa amb molts fills—, somrients quan els demanen els passaports. Són famílies nombroses que passen uns dies de vacances a Spain, a la Costa Brava, potser. I tornen a Anglaterra amb ganes.

Els funcionaris, en cadires enlairades i oficines distanciadades que els donen un aire de superioritat, observen els passaports amb ull clínic, l'annoten, i te'l tornen amb un somriure als llavis, discret però elegant. És el mateix somriure que veuré a Cambridge —un somriure de còmic—, a l'oficina del Trinity College quan un intentarà passar sense pagar a dins dels claustres d'un verd encantador que contrasta amb la vella pedra medieval.

Sempre el somriure a flor de llavis, sobretot quan s'ha de fer pagar en una taquilla o altra. Somriure i rètols educats.

La funcionària grasseta que ens atén, quan convé, somriu i diu "thank you", i quan convé, llança una seriosa mirada escrutadora sobre un document de la comunitat econòmica europea que no entén a primer cop d'ull.

Tots ens passem la vida envejant-nos els uns als altres. Els anglesos que vénen a la costa envegen el sol, la llum brillant matinal, la llibertat formal i la cuina d'oli. Nosaltres, quan anem a l'illa d'Anglaterra, envegem la seua quieta riquesa, les cases plenes de llibres, pintures i paraigües, les tardes fresques d'agost, les cases baixes, els ànecs als estanys, l'ordre social i els esquiroles als arbres.

Si fa no fa, va per aquí.

Tot observador és un *voyeur* parcial de la realitat, que és complexa i calidoscòpica. Ara mateix passa, per l'altra via, un vagó ple de lectors plàcids que deuen tornar de treballar. Quina enveja: un vagó ple de lectors!

Abunden les revistes i llibres. Sense vergonya, mun-

Andreu Loncà

Andreu Loncà

ten una paradeta amb el rètol de llibres per llegir *on the beach*. Tenen un sentit utilitari dels llibres. En canvi, per nosaltres, són més preciosos, més ornamentals, més ostentosos. Més signes de classe social o, a vegades, d'afecte personal. És allò que deiem: envejo els trens ràpids, els llibres i les corbates dels qui llegeixen un article aparentment profund, o potser un llibre superficial agarrat sense compassió en una cabina de metro plena de gent o una novel·la de Jane Austen llegida mentre mengen un sandvitx.

En una església de Cambridge, ensenyo admirat a l'Adrià que a cada renglera de bancs hi ha tres bíblies en anglès. A missa també es llegeix! Vaig llegir-li, en anglès, un trosset del Gènesi. No és com aquí que només hi pots veure la Bíblia del capellà dalt de l'altar. I potser és això: una certa inclinació de llum sobre els arbres i les viles que passem ràpides. Aquí em sembla que la natura i la cultura apareixen més harmòniques. Hi ha més massa de verd. Després les punyeteres velles indústries s'oxiden al sol, les cases dels obrers semblen confortables: una estesa de roba a l'eixida atapeïda i una bicicleta penjada d'un clau.